

THE HIDEAWAY INN

Nederlandse editie

PHILIP WILLIAM STOVER

Hoofdstuk 1

‘Dit is niet New Hope,’ zeg ik tegen de buschauffeur.

‘Nee, dit is Pittstown. De laatste halte.’

In Manhattan bracht een bedrijfschauffeur me overal naartoe, maar hier kom ik langs heel wat bushaltes, een soort kleine glazen cabines met advertenties van eau de cologne. Dit is echter geen bushalte maar een weiland met koeien.

De chauffeur opent de deur en de geur van mest is zo sterk dat ik de pochet van mijn jasje tegen mijn mond moet houden om te voorkomen dat ik ga kokhalzen.

‘Het is vandaag Memorial Day en daarom geldt de weekenddienstregeling. De bus gaat niet naar New Hope. De laatste halte is hier, Pittstown.’

Ik kijk uit het raam. Rechts zie ik koeien, links lege velden en achter en voor me zie ik niets. Donkere wolken pakken zich samen, er hangt ons een vroege zomerse regenbui boven het hoofd. Mijn eerste gedachte is om de man wat geld toe te stoppen en hem af te blaffen, zodat hij doet wat ik wil. Vroeger zou ik dat hebben gedaan, maar nu zie ik ervan af.

‘Kom op, man. Mijn telefoon doet het niet. Kun je een Uber voor me bellen?’ Ik ben bijna aan het janken, wat ik nooit doe, maar de laatste tijd heb ik wel meer dingen gedaan die ik anders nooit doe.

‘We hebben geen Uber. Komt u hier niet vandaan?’ Over zijn zonnebril kijkt hij me onderzoekend aan.

De waarheid is dat ik zo’n drie kilometer hiervandaan opgroeide in een plaats waar de voorsteden van Jersey tegen de akkers van Garden State aan lagen. Ten oosten daarvan waren grote winkels en tankstations, ten westen glooiende akkers. Mijn kindertijd bracht ik vooral door met het lezen van veel te sentimentele gedichten en online zoeken naar een oplossing voor puistjes.

‘Nee, ik kom hier niet vandaan.’

‘Ongeveer tien kilometer verderop is een winkel. Misschien kunnen ze daar een taxi voor je bellen.’

Ik pak mijn schoudertas, bedank de man - waarvoor weet ik niet - en ga de bus uit en stap in een modderpoel. De bus komt met een stoot lucht weer op gang en verdwijnt achter de heuvel. Daar sta ik dan in mijn eentje aan de kant van de weg, met een maatpak van drieduizend dollar en schoenen van negenhonderd dollar, die onder de blubber zitten.

Bijna twee kilometer lang loop ik door zonder dat ik een levend wezen tegenkom, behalve een aantal koeien die me een boze blik toewerpen. Dan zoekt er in een onoverzichtelijke bocht een pick-up langs me. Pas wanneer hij een baal hooi verliest, remt hij af. Misschien is dat mijn redding. Met een beetje geluk is deze boerenkinkel een seriemoordenaar, die aan alles ziet dat ik zijn volgende slachtoffer moet zijn. Als dat niet werkt, kan ik hem vast wel vragen om me naar de winkel te brengen waar de buschauffeur het over had.

Ik begin naar de pick-up te rennen, maar als de bestuurder uitstapt, stop ik meteen. Hij is nog ver weg, maar ik kan zien dat hij niet vies is van hard werken. Hij draagt zo'n strakke spijkerbroek dat ik zelfs vanaf deze afstand zie dat zijn volle billen perfect geproportioneerd zijn. Hoewel het een kille, zonloze dag is, heeft hij zijn flanellen overhemd om zijn middel gebonden. Hij draagt een mouwloos hemd en heeft zongebruinde, gespierde armen, waarschijnlijk omdat hij urenlang in het veld heeft gewerkt. Zijn gezicht gaat schuil achter een pet en een zonnebril, maar ik ben nu al gefascineerd door zijn lijf: deze dag zou wel eens een bijzondere wending kunnen krijgen.

Ik loop richting de wagen. De man werpt een touw om de hooibalen in de laadbak en loopt naar de andere kant om ze vast te zetten.

‘Sorry,’ zeg ik en mijn diepe stem schalt over het veld. Ik weet wat voor effect dat meestal op mensen heeft. Op het bedrijf volgden mensen altijd mijn bevelen op en in bed was dat niet anders. Het mag dan een ingestudeerd toneelstukje zijn, maar het werkt uitstekend.

‘Momentje,’ zegt hij vanaf de andere kant van de wagen. Hij heeft ook een lage stem, maar niet zo diep als de mijne en minder rauw. Ik hoor hoe hij met het touw in de weer is, terwijl het haar op zijn gebruinde armen glinstert in het late ochtendzonlicht. Ik stel me voor dat hij een knap, jongensachtig gezicht heeft met een brede, zelfverzekerde glimlach. De grond kraakt onder zijn voeten als hij naar mijn kant van de pick-up loopt.

Hij kijkt me aan en blijft staan. ‘Ongelooflijk!’ zegt hij. Hij zet zijn zonnebril, die onder het hooi zit, af. ‘Skinny Vinny. Wat doe jij hier in vredesnaam?’

Mijn lichaam verstijft. Ik kan niet geloven wie er voor mij staat. Het is meer dan vijftien jaar geleden, maar nu ik hem zie, voelt het weer alsof ik die tengere, sullige jongen met de onmogelijke verliefdheid ben.

Snel herpak ik me en ik corrigeer hem onmiddellijk. ‘Vince heet ik nu. Vince,’ zeg ik. Mijn lippen trillen hevig tegen mijn tanden en ik zorg dat mijn stem nog dieper en sterker is dan wanneer ik de stoere bink uithang. Het is een schok hem te zien en mijn hart gaat tekeer, maar ik ben een expert in het verbergen van kwetsbare emoties, al heb ik die maar zelden.

Hoe is het mogelijk dat deze man mij herkent?

Ik ben hier nu zo’n vijftien jaar weg en al die tijd heb ik aan mijn transformatie gewerkt. Ik heb er ten minste tien kilo aan puur spierweefsel bij getraind, mijn baardje houd ik kort en ik draag contactlenzen, zodat mijn donkerbruine ogen zich niet achter dikke brillenglazen hoeven te verschuilen. Elke adem die ik uitblaas, is een beheerste oefening in hypermannelijkheid, of het nu gaat om mijn stem, mijn fysieke houding of het ontbreken van al te expressieve emoties. Dit is Vince. Ik ben Vince. Ik zal nooit meer Skinny Vinny zijn.

‘Ken ik jou?’ vraag ik. Hij ziet er nog net zo uit als toen, misschien zelfs nog knapper. Hij mag echter niet denken dat hij ooit iets voor me heeft betekend. Al speelde hij vanaf mijn tienertijd regelmatig een rol in mijn fantasieën wanneer ik me aan het aftrekken was.

‘Kom op, zo lang geleden is het nou ook weer. Ik ben het, Tack. Tack O’Leary. En ja, ik ben nog steeds Tack,’ zegt hij. Tack heeft

sinds de middelbare school niets aan zichzelf hoeven veranderen. Hij was vernoemd naar de uitrusting van zijn geliefde paarden. Hij werd tot winnaar gekozen in de categorieën 'meest populair', 'meest atletisch' en 'mooiste ogen'. Normaal gesproken kon je maar in één categorie winnaar zijn, maar Tack was zo uitzonderlijk dat ze een oogje dichtknepen wat de regels betreft. Ik zou beslist tot winnaar zijn gekozen in de categorie 'grootste kans om nooit gekozen te worden', als die had bestaan. De enigen die mij echt kenden, waren de jongens die me voortdurend pestten omdat ik een 'meisje' was. Nu zou niemand me meer zo noemen.

'O ja. Nu herinner ik het me weer. Jullie hadden een boerderij,' zeg ik, terwijl ik net doe alsof ik in mijn hoofd de puzzelstukjes bij elkaar probeer te brengen. Ondertussen doe ik mijn best om niet naar de contouren van zijn lid in zijn broek te kijken. Prima als je een lekkere penis of een lekker kontje hebt, maar beide is echt weerzinwekkend.

'Dat is nog steeds zo. Onder dat hooi liggen een lading verse eieren en wat groente. Ik breng ze naar de boerenmarkt in New Hope. Maar wat doe jij hier midden op Route 513 in Pittstown?'

Tack bekijkt me van top tot teen. Bestudeert hij mijn getrainde gespierde lichaam of vraagt hij zich af waarom ik kleren draag die geschikt zijn voor een bestuursvergadering, niet voor een wandeling langs een landweg? Ik was in de bus gestapt vlak nadat ik voor de zomerperiode een contract met de huurders van mijn penthouse had getekend. Ik wilde ze de indruk geven dat ik nog steeds ongenaakbaar was, zodat ze niet over de torenhoge huur zouden klagen. Ze hoefden niet te weten dat ik zonder de huuropbrengst de tweede hypotheek van mijn appartement niet zou kunnen betalen. Met die hypotheek ga ik de zaak in New Hope renoveren. Een kameraad gaf me een geheime tip over een investeringsmogelijkheid en ik had niet de luxe kieskeurig over de locatie te zijn.

'Toevallig ben ik ook op weg naar New Hope,' zeg ik, maar zodra de woorden uit mijn mond komen, beseft ik dat ik een ander antwoord had moeten geven. Nu klinkt het alsof ik graag een lift wil. Dat wil ik ook wel, maar níét van hem. Ik kruip nog liever op mijn knieën naar New Hope. Maar eerst zou ik een andere broek

aantrekken, want dit exemplaar kost meer dan zijn krakkemikkige pick-up.

‘Je hebt zeker een lift nodig,’ zegt hij. Zijn mond sluit zich en er verschijnt een sexy grijns op zijn gezicht.

Nee, geen denken aan. Ik ga niet samen met Tack in die wagen zitten. Hij is de laatste persoon die ik hier zou willen ontmoeten. Beseft Tack dat hij mijn hart heeft gebroken? Herinnert hij zich überhaupt nog wel wat hij me heeft aangedaan? Binnen in mij raast er een bijna onbeheersbare storm van lust, spijt, angst en verlangen, maar ik stop al mijn gevoelens diep weg. Vinny zou wanhopig een heleboel dingen vragen, maar Vince weet hoe hij moet focussen en hoe hij het heft in eigen handen kan nemen.

‘De vraag is,’ zeg ik, terwijl ik mijn gezicht in de plooi houd, ‘waarom Tack O’Leary naar New Hope gaat. Zeiden je kameraden niet altijd dat dat een plaats vol queers was?’

‘Dat is nog steeds zo,’ zegt hij volkomen kalm. ‘Sommige dingen zijn hetzelfde gebeven, maar een heleboel andere niet.’ Tack sprak altijd al in raadsels. Ook nu erger ik me daar weer aan. ‘New Hope heeft de populairste boerenmarkt in Bucks County. Ik help mijn vader bij het verkopen van zijn gewassen als ik tijd heb.’

‘Hoe gaat het me je vader?’ vraag ik uit beleefdheid. Mr O’Leary was een enorme eikel. Ik ben er zeker van dat hij met de jaren nog fanatieker is geworden.

‘Hij is nog net zo,’ zegt Tack emotioneel. ‘Ik moet gaan. Stap je in of niet?’ Zijn stem klinkt alsof hij haast heeft. Of heb ik met mijn vraag over zijn vader een gevoelige snaar geraakt?

‘Ik loop wel naar die winkel om een taxi te regelen. Veel succes met je hooi, Tack,’ zeg ik op zo’n toon dat ik hoop dat hij aftaait.

Tack doet een stap in mijn richting en ik ruik het krachtige mengsel van zweet en hooi op zijn huid. Het doet me denken aan onze middelbareschooltijd toen ik bij hem op de boerderij op bezoek was. Dan wachtte ik tot hij klaar was met klussen, zodat we konden... Ik krijg meteen een halve stijve, die ik zo goed en zo kwaad als het gaat naar de zijkant van mijn been manoeuvreer, zodat het niet al te veel opvalt.

Hij loopt naar de pick-up, strekt zijn arm uit en opent de deur aan de passagierskant.

‘Stap in,’ zegt hij.

‘Ik zei toch al dat ik...’

‘De winkel wordt verbouwd en is momenteel gesloten. Bovendien hebben ze daar al zo’n tien jaar geen munttelefoon meer.’ Hij neemt me opnieuw van boven tot beneden in zich op. Ik weet zeker dat hij mijn kloppende erectie ziet en ditmaal kan het me niet schelen. Laat hem maar zien hoe groot die is. Laat hem maar zien dat ik een man ben geworden. Hij wil geen relatie met mij. Dat heeft hij me jaren geleden heel duidelijk gemaakt. Maar dat laat me koud. Laat hem maar ervaren wat hij heeft gemist.

‘Stap in,’ zegt hij nog eens, ditmaal zonder ondertoon in zijn stem.

Tegen beter weten in spring ik zonder een woord te zeggen in zijn antieke pick-up. Als ik op mijn plaats zit, gooit hij de deur dicht, met nog steeds die sexy glimlach op zijn gezicht.

‘Volgende halte New Hope.’

Hoofdstuk 2

Zodra we de heuvel over zijn gereden, opent het uitgestrekte landschap zich als een antieke quilt op een markt. Pas gemaaide velden laten perfect parallelle lijnen zien die met de vorm van het land meebuigen; gele grasachtige percelen staan tussen spoorweghekken met openingen, zodat boerderijdieren vrij kunnen grazen; jonge groene boompjes vormen samen kleine clusters bos. Als kind had ik nooit oog voor de schoonheid van het landschap.

Je zou er bijna een rustig en vredig gevoel van krijgen, ware het niet dat een ritje in Tacks pick-up je het idee geeft dat je in een doos over een veld wordt getrapt. Bij elke kuil vliegen we omhoog en worden we door elkaar geschud. Ik ben een paar centimeter groter dan Tack en ik verdenk hem ervan dat hij met opzet zo wild rijdt en dat hij ervan geniet wanneer ik met mijn hoofd tegen het dak stoot.

‘Moet je nou elke kuil in de weg raken?’ vraag ik.

‘Het was een strenge winter. De wegen zijn nog steeds beschadigd,’ zegt hij. Hij werpt me kort een blik toe, maar dan zie ik een gapend gat voor ons.

‘Kijk uit!’ roep ik met meer emotie in mijn stem dan me lief is. Tack wijkt plotseling uit om het gat te vermijden en daardoor schuif ik tegen hem aan. Heel even strijkt mijn gezicht langs zijn schouder. De aanraking met zijn lijf is tegelijk opwindend en ongemakkelijk. Ik duw mezelf onmiddellijk weer naar de passagierskant en doe mijn gordel om, zodat het niet weer kan gebeuren. Hij zegt niets, maar volgens mij verschijnt er een glimlach op zijn lippen. Tack staart voor zich uit; hij concentreert zich op de weg.

We rijden zonder iets te zeggen, wat voor hem vast een verrassing moet zijn. Op school kon ik eindeloos praten over een gedicht dat ik mooi vond of een karakter in een boek dat ik aan het lezen was. Als volwassene heb ik geleerd wat de kracht van de stilte is. Mensen voelen zich er vaak ongemakkelijk bij en dat kun je in je eigen voordeel gebruiken.

Ik kijk, nog steeds zwijgend, voor me uit. Zo dwing ik Tack om zelf een gesprek te beginnen. Laat hij maar voelen wie nu de touwtjes in handen heeft. We rijden door het landschap naar de weg dicht bij de rivier. Het is begin zomer en dus zijn de bomen nog zo kaal dat ik de kleine stroompjes op het glazige oppervlak van de Delaware kan ontwaren.

‘Ga je een weekend naar New Hope of zo?’ zegt Tack, waarmee hij de stilte verbreekt.

‘Nee, niet echt.’

‘De radio is kapot en het is nog zestien kilometer voor we er zijn. Misschien kun je me vertellen wat je hier eigenlijk doet na meer dan vijftien jaar?’ Ik kijk hem aan en ik kan niet zeggen of hij boos is of me plaagt. Omdat hij zijn aandacht op de weg heeft, kan ik hem nu wat langer bestuderen. Zijn blonde haar is maar een klein beetje donkerder geworden en zijn gezicht is voller. Daardoor is zijn kin krachtiger en komt zijn kaaklijn nog scherper uit. Hij zou beslist niet misstaan op een kalender met superknappe boeren.

‘Ga je het nog vertellen?’ vraagt hij.

Ik ontwaak uit mijn fantasie en richt me weer op het gesprek. ‘O ja, natuurlijk, geen probleem.’ De woorden komen stamelend en onzeker uit mijn mond. Dat is Vince niet, dat is Vinny. Ik ben nog geen vijf minuten in de buurt van deze vent of hij brengt me al van mijn stuk. Ik spreek mezelf streng toe en verman mezelf.

‘Ik had hier vlak bij de rivier de mogelijkheid om te investeren in een mooi klein hotel dat in zwaar vaarwater was terechtgekomen. De eigenaars konden het niet bolwerken en toen ik deze kans kreeg, besepte ik hoe groot de ROI was.’ Ik kijk hem aan en benut deze gelegenheid om hem te tonen wie ik nu ben. ‘Dat betekent investeringsrendement,’ zeg ik langzaam, maar hij hapt niet toe.

‘Oké,’ zegt hij, terwijl hij recht vooruit kijkt.

Het meeste wat ik hem verteld heb, klopt. Niet dat ik het een probleem vind om tegen Tack te liegen; hijzelf nam het nooit zo nauw met de waarheid. Ik vertel hem niet dat ik mijn fortuin ben kwijtgeraakt in een transactie die misliep nadat het bedrijf had ontdekt dat ik met een van de grootste investeerders seks had gehad. Ik vertel hem niet dat mijn kameraad me op dit hotel in New

Hope had gewezen, omdat hij wist dat een horecaketten bezig was een plan te ontwikkelen om een aantal knusse hotelletjes te kopen en een conglomeraat op te richten. Ik vertel hem ook niet dat ik deze keer beslist winst wil maken, zodat aan het eind van de zomer FunTyme Inc. dit hotel aan zijn portfolio wil toevoegen. Dan heb ik een flinke zak met geld en kan ik naar New York terugkeren.

Ik heb al mijn spullen die meer waard waren dan een prijs met vier cijfers verkocht en mijn penthouse verhuurd, en ik heb besloten hier alleen voor de zomer naartoe te komen. Ik wil het hotel opknappen en verkopen, enorme winsten opstrijken, opkrabbelen uit het dal waar ik nu in zit en teruggaan naar New York City.

‘En jij?’ Snel verander ik van onderwerp. ‘Wat heb jij zoal gedaan?’ Ik wil het niet vragen, maar ik hoor het mezelf zeggen voor ik er erg in heb: ‘Hoe is het gegaan met jou en Evie?’ Ik bal mijn vuisten en druk mijn nagels in mijn hand. Waarom zou ik hem ook maar enige aanleiding geven om te denken dat het me interesseert hoe het er met hem en Evie voor staat?

‘Ik vroeg me al af wanneer je dat zou vragen,’ zegt hij. *O, wat een rotopmerking, Tack.* Ik staar recht voor me uit.

‘Ik bedoel er niets mee,’ zeg ik achteloos. Ik spreek met vaste stem zonder ook maar een zweem van emotie.

‘Goed hoor,’ zegt hij. ‘Ongeveer een jaar na de middelbare school zijn we getrouwd.’

‘Oké.’ Aan de buitenkant toon ik geen greintje emotie. In mijn binnenste voel ik echter een intense pijn in de wetenschap dat hij mij nooit heeft gewild. Sowieso was dat dus voor hem geen optie. Zijn afwijzing raakt me nog steeds diep in het hart. Ik voel me als een hooibaal die van Tacks wagen is gevallen zonder dat hij het doorheeft.

Ik kijk uit het raam en zie een klein, friscgroen eilandje in het midden van de rivier liggen. Het is al vijftien jaar geleden dat ik hier weg ben gegaan en ik zal alleen deze zomer blijven. Waarom maak ik me druk over hem en Evie? Hoe graag ik Tack ook wilde, hoe vaak ik ook aan hem dacht of hoe perfect we volgens mij ook bij elkaar pasten, het had geen zin. Het is niet wat hij wilde. Hij heeft dat heel duidelijk gemaakt; vermoedelijk heb ik nooit de gedachte

durven toelaten dat die twee zouden trouwen. ‘Ik weet dat jij dat altijd hebt gewild.’

‘Dat klopt. Trouwens, welk hotel heb je gekocht in New Hope? Tussen de schouwburg en het water?’ Ik vind het maar wat fijn dat hij dit heikele onderwerp verder laat rusten.

‘Ja, The Hideaway Inn. Vanmiddag is er een grote Memorial Day-lunch in het restaurant.’

‘The Hideaway? Dat betekent “toevluchtsoord”, maar mensen noemen het de *Hide-a-went*, een plek om vandaan te vluchten. Ze hebben daar al jaren geen gasten meer gezien. Maar het restaurant is nog wel open.’

‘Dank je, Tack. Dat weet ik.’

‘Ben je er recent nog geweest?’

‘Nee. Het was een niet-openbare verkoping. Allemaal online. Zonder de locatie zelf te zien.’

‘O...’ Zijn ogen worden groot, net of ik zojuist heb gezegd dat ik een oude ruïne heb gekocht.

‘Wat bedoel je?’

‘O, niets.’ Er klinkt een licht spottend lachje in zijn stem door.

‘Doe nou niet zo lullig, man,’ zeg ik.

‘Lullig? Ik heb jou aan de kant van de weg opgepikt.’

‘Ja, maar jij bent ook degene die...’ Ik sta op het punt het verleden ter sprake te brengen wanneer ik op de weg een bord zie met daarop de tekst NEW HOPE, DEZE RICHTING. Tack slaat af. ‘Laat maar,’ zeg ik en het wordt weer ijszig stil.

Via de New Hope-Lambertville-brug steken we over van New Jersey naar Pennsylvania. New Hope lijkt zo uit een schilderij van Norman Rockwell afkomstig te zijn: kleine, felgekleurde gebouwen in koloniale stijl langs een rivierpad met bomen, fonteinen en een prieel. De historische schouwburg van Bucks County, die ooit een graanmolen was, vormt een trots ijkpunt in het landschap.

Als we Main Street indraaien, besef ik dat de plaats meer van een schilderij van Norman Rockwell zou hebben als die oude Norman een krachtpatser met het geweten van een sociaal activist was geweest. Aan bijna alle winkelgevels hangen regenboogvlaggen, homo- en lesbostellen wandelen hand in hand en overal zijn borden

te zien met de tekst LIEFDE IS LIEFDE alsof het een gemeentelijk bevel betreft.

‘Er is hier nooit een parkeerplek vrij. Zullen we bij de Hide-a-went parkeren?’ vraagt Tack.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Maar als je het nog één keer zo noemt, zal ik ervoor zorgen dat je met wagen en al in de Delaware wordt gesleept.’ Ik maak natuurlijk een grapje. Ik zou zijn pick-up niet het water in laten slepen. Ik zou hem er eigenhandig in duwen.

Tack stopt voor The Hideaway Inn en dan zie ik mijn investering voor het eerst. Een statig stenen huis met drie verdiepingen, volgens mijn bevindingen halverwege de negentiende eeuw gebouwd door een rijke boer die graag een woning aan de rivier wilde hebben, op enige afstand van de gewassen die hij teelde. Ik stel me voor dat hij ook een liefje in het plaatsje had. Het huis heeft meer ramen dan destijds gebruikelijk was en de vorige eigenaar heeft de achterkant van het gebouw eruit gebroken. Nu hebben de eetzaal en de gastenkamers gigantische ramen en een zonneterras met een schitterend uitzicht op de rivier.

Wanneer Tack zijn pick-up op de kleine parkeerplaats heeft neergezet, pak ik mijn tas en stap uit. ‘Ik blijf hier niet lang staan, ik moet deze groenten en eieren even afleveren op de markt verderop,’ zegt hij. ‘Ik zie je nog wel een keer.’

‘Vast wel,’ zeg ik en ik zie hoe hij met een krat vol producten wegloupt. Daarbij wordt zijn triceps zo hard dat hij lijkt op een gestroomlijnde torpedo die op het punt staat te worden afgevuurd. Nee, ik zal niet de hele zomer branden van verlangen naar Tack. Ik ga ervoor zorgen dat ik Tack niet opnieuw tegenkom zolang ik in New Hope ben. Ik zal hem mijden met hetzelfde enthousiasme waarmee ik tijdens muzikfestivals mobiele toiletten mijd. Als ik hem op straat tegen het lijf loop, werp ik me gewoon voor het tegemoetkomende verkeer of steek ik mezelf in de fik. Mijn laatste, en momenteel enige investering staat hier voor mijn neus. Nu wordt het tijd te beseffen wat ik me op de hals heb gehaald.

Bij nadere inspectie van het hotel zie ik dat er nog een paar klusjes moeten worden gedaan: het afbladderende lijstwerk met een helderdere kleur verven, de blauwe luiken vastzetten die zich aan de

raamkozijnen vastklampen alsof hun leven ervan afhangt, en de opzichtige pridevlaggen verwijderen die het gebouw een rommelig imago geven. Ik kijk naar boven, naar de derde verdieping, waar het appartement van de eigenaar zich bevindt, en maak inwendig alvast een notitie dat ik de balkonbakken met rode geraniums wil beplanten voor het onkruid de ramen bereikt.

Ik kijk op mijn horloge en realiseer me dat over veertig minuten de leden van de historische lhbtq-vereniging aankomen voor hun jaarlijkse Memorial Day-lunch. Hoewel de gastenkamers al enige tijd zijn gesloten, is het café voortdurend open geweest dankzij de inzet van de restaurantmanager, Anita Patel, met wie ik sinds de verkoop telefonisch en per e-mail contact heb gehad. Met haar non-nonsensehouding heeft ze indruk op me gemaakt, al denkt ze dat ik voor haar werk in plaats van andersom. Zij vond deze lunch een goede gelegenheid om de nieuwe eigenaar voor te stellen en de invloedrijkste leden van de lhbtq-gemeenschap te leren kennen. Ik wilde alleen maar weten hoeveel geld we daarvoor zouden vragen en wat het evenement ten minste zou moeten opbrengen. Anita gaf niet echt antwoord, maar had het over een 'gemeenschapskorting' voor de groep. Ik ben daarmee akkoord gegaan, maar dat zal niet weer gebeuren. Dit is een bedrijf, geen liefdadigheidsinstelling.

Ik open de voordeur naar het café. Geplooide donkerrode gordijnen die lijken te zijn opgehangen op de avond dat disco werd uitgevonden, hangen boven de ramen en sjofel uitziende witte servetten liggen op versleten tafellakens. Sommige muren zijn in vrolijk geel geschilderd. Andere hebben behang dat wel afkomstig moet zijn van een voormalig opvangcentrum voor oerlelijke mensen en nog weer andere zijn lichtblauw geverfd. Precies het tegenovergestelde van mijn favoriete plekken in New York, die allemaal donkere kleuren en strakke stalen constructies hebben. Toch is er diep in mij iets wat deze ruimte gezellig en warm vindt. Er brandt zelfs een knapperend vuur in de massief stenen kachel die de hele achterwand bedekt en die helpt de kou van eind mei buiten de deur te houden. Het gebouw heeft duidelijk een flinke opknapbeurt nodig, maar dat is prima: ik was sowieso van plan de handen hier uit de mouwen te steken.

Boem!

Een kleine waterstofbom lijkt te zijn ontploft. Ik loop in de richting van het geluid en zwaai de deur naar de keuken open. Een vrouw, aan haar kleding te zien de chef-kok, en een oudere, enigszins fragiele man in oberuniform staan vlak tegenover elkaar en maken ruzie. De vloer is bezaaid met kookgerei, schalen en iets wat op rauwe kip lijkt.

‘Wat is hier gebeurd?’ roep ik, terwijl ik met grote passen door de deur naar binnen loop.

‘Ik kan niet langer met deze idioot samenwerken. Hij heeft de hele maaltijd verpest,’ schreeuwt de vrouw met het cheftenu me toe. ‘We kunnen de helft van de gasten niets voorschotelen!’ Carla, de chef-kok. Anita had haar beschreven als klein, maar met een kort lontje.

‘Jij lette niet zo goed op als gewoonlijk en hebt de schaal eraf gestoten. Ik was niet eens in dat deel van de keuken, schat,’ zegt de man op uiterst felle toon. Hij moet Clayton, de ober, zijn.

‘Waar is Anita?’ vraag ik, terwijl ik op de klok boven de achterdeur kijk. We hebben niet veel tijd meer voor de lunch begint.

‘Wie ben jij?’ vraagt Carla. Ze gaat meteen voluit in de aanval.

‘Ik ben Vince,’ roep ik naar haar terug. ‘De nieuwe eigenaar.’

‘Geweldig. Het eerste wat je kunt doen, is hem ontslaan. Nu!’ Chef Carla wijst naar Clayton, die me aankijkt alsof iemand over zijn kat heen is gereden.

‘Ik heb meer dan twintig jaar in dit café gewerkt. Hoe durf je,’ zegt hij.

‘Hoe ik dat durf? Ik ben de chef,’ antwoordt Carla.

‘Laten we allemaal kalm blijven,’ zeg ik, hoewel ik het idee heb dat de zaken al uit de hand zijn gelopen. ‘We verwachten dadelijk enkele belangrijke gasten. Laten we dit afhandelen nádat we een geslaagde lunch hebben gehad.’

De twee beginnen opnieuw tegen elkaar te schreeuwen.

O nee, dit kan echt niet. ‘Koppen dicht!’ Ik schreeuw nog harder dan zij. Ze houden onmiddellijk op.

Chef Carla wijst met haar vinger naar mij. ‘Ik wil die man geen seconde langer in mijn keuken. Ontsla hem. Nu!’

Ik heb niet veel op met mensen die mij vertellen wat ik moet doen. Sterker nog, ik moet er niets van hebben. 'We gaan dit ná de lunch afhandelen, zei ik.'

Er valt een korte stilte en dan maakt Carla haar schort los en gooit het op de grond.

O nee.

'Ik heb in allerlei keukens langs de rivier gewerkt en ik sta niet toe dat mijn gezag wordt ondermijnd. Ik ben de chef. Mijn wil is wet. Je begrijpt vast niet hoe het er in een keuken aan toegaat.'

Ze slaat de spijker op zijn kop, maar dat ga ik in haar bijzijn niet toegeven.

'Ik neem ontslag!' roept ze en ze loopt naar buiten.

Normaal zou ik bij zo'n driftbui de deur voor haar hebben opengehouden, maar nu heb ik haar nodig omdat straks de gasten arriveren. Het laatste eten dat ik zelf heb bereid, was het opwarmen van een overgebleven kleffe pizza in een magnetron.

Ik ga door de achterdeur van de keuken naar buiten en ren achter haar aan. 'Carla, wacht!' zeg ik, maar ze stiefelt snel Main Street verder in. 'Carla!' Ik schreeuw, maar ze is te ver weg of ze doet alsof ze me niet hoort. Hoe het ook zij, ik heb een enorm probleem. Ik roep: 'Carla! Carla!' alsof ik een hond zoek. Een paar mensen staren me aan en ik denk dat het niet veel erger kan worden tot er iets over mijn linkervoet rolt.

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 IRON BRIDGE WORKSHOP INC.

Oorspronkelijke titel: The Hideaway Inn

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Jan Messchendorp

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Canva

E-bookproductie: HarperCollins Holland

ISBN 9789402769869

NUR 302

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt

worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de

licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl